

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1163

29.06.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

10. rész

9. fejezet: Britanniai csata

Ő (Anglia) együtt ment a többiekkel, őt is együtt viszik a többiekkel, és ő is együtt fog lógni a többiekkel. Elindult a lefelé vezető úton, és most nagy dilemmájában kell pörkölődnie."

Dr. Joseph Goebbels, napló, 1945. február
28.

Franciaország vereségével a háború Európában gyakorlatilag véget ért. A további ellenségeskedés értelmetlen és indokolatlan volt. A britek, akiket szó szerint a tengerbe szorítottak, egyedül álltak reménytelen helyzetben. Az egyetlen potenciális, katonai szempontból értékes szövetségesük az Egyesült Államok volt. Az amerikai nép és a kongresszus tagjainak túlnyomó többsége azonban Rooseveltt és a hollywoodi kóser filmesek minden hízélgése ellenére is rendíthetetlenül ellezte a beavatkozást. Nem, a jenkik nem jönnek egyhamar. És úgy tűnt, hogy a

20. században megismétlődik Hódító Vilmos 11. századi angliai hódítása. Adolf Hitler azonban valami egészen másra gondolt.

A *Mein Kampf* 1924-es megírása óta eltökélt szándéka volt, hogy megegyezésre jusson a britekkel. Úgy vélte, hogy birodalmuk nélkülözhetetlen a világ stabilitása szempontjából, és hogy fajilag rokon árja népük Németország természetes szövetségese. Az általa elképzelt Új Világrend a szovjet kommunizmus megsemmisítése után a Birodalom által vezetett Európai Egyesült Államok volt a kontinensen egészen Ukrajnáig. A földgolyó többi része a Földközi-tenger térségében Olaszország és a Távol-Keleten Japán között oszlott volna meg; az USA az egész amerikai kontinensen, Nagy-Britannia pedig a tengereken, valamint Afrikában és Indiában a domináns gyarmatosító hatalom lett volna.

Bár ez a *Pax Aryana* vízió (Hitler a japánokat "a Kelet árjaiként" emlegette) kétségtelenül józan volt - a *reálpolitika* globális megtestesítője -, sőt, kíváncsú is, az ezen országok többségében uralkodó zsidó kormányok elrontották. Mínusz a nem-zsidó vezetés, amelyet nem befolyásolnak a saját nemzetközi programjukkal rendelkező befolyásos zsidók, egy ilyen egyetemes béke nem tudott és nem is tud megvalósulni. Hihetetlen, de Adolf Hitler, aki a történelem első zsidó tudatú tömegmozgalmát hozta létre, alábecsülte a zsidókat. "Anglia és Észak-Amerika legjobb vére velünk tart" - feltételezte ártatlanul. Amikor legjobb barátja, Rudolf Hess, miután megértette, hogy a Németországgal való együttműködés érdekében Angliába indított egyirányú küldetése kudarcot vallott, ezt írta feleségének: "Akkor még nem tudtuk, hogy az angol kormányhatóságok mennyire nem irányítják már saját országukat".

A Hitler által megcélzott *Pax Aryana* csak akkor lett volna lehetséges, ha Sir Oswald Moseley *Brit Fasiszta Uniója* bejut a brit parlamentbe, vagy William Dudley Pelley *Ezüst Légioja* átveszi az Egyesült Államok Kongresszusának irányítását. A szövetséges kormányok képtelenek voltak együttműködni Hitlerrel, bármennyire is a saját népük érdekeit szolgálta volna ez az együttműködés. Roosevelthez hasonlóan egyszerűen túl sokat *fektettek be*, vagy Churchillhez hasonlóan ők maguk is személyesen *tartoztak a* zsidóknak. Például Henry Wallace, az F.D.R. nyíltan kommunista alelnökének magánnaplójában olvashatunk egy 1942. májusi kabinetülésről, amelyen az amerikai külügyminiszter feljegyezte, hogy "a Brit Birodalom megsemmisítése az elnök célja, Indiával kezdve".

Hasonlítsuk össze F.D.R. szándékát, amelyet a háború alatt nyilvánított ki, amikor a britek leginkább Amerikától vártak segítséget, a Führer birodalmának megőrzésére irányuló törekvésével. Roosevelt tudta, hogy Churchill műkincshamisítóként keresett pénzt, egy homályos, biztonságosan halott, posztimpresszionista francia művész (Charles Mauren) festményeinek hamisításával, és a botrányt a brit miniszterelnök megfélemlítésére használta fel. Ezzel éles ellentétben Hitler egy-

szer azzal viccelődött, hogy a háború után megengedi Churchillnek, hogy folytassa a festészetet. Az egész 1930-as éveknek és a második világháború felének el kellett telnie, mire a Führer feladta az angol-német barátságról szőtt álmát.

De 1940 nyarán, amikor seregei már győzedelmeskedtek a kontinensen, már arra törekedett, hogy tartós békét kössön, ha nem is szövetséget a britekkel. "Nem látom értelmét a konfliktus folytatásának" - mondta egy nyilvános rádióbeszédében. "Gondoljunk arra, hogy milyen elviselhetetlen megpróbáltatásokat kell majd elviselniük asszonyainknak és gyermekeinknek mindkét országban, ha hagyjuk, hogy ez az értelmetlen háború folytatódjék. Most nem úgy beszélek, mint egy megvert ember, aki békéért könyörög, hanem mint a győztes fegyveres erők vezetője, aki értelmet kér". Semmiféle igényt nem támasztott a birodalommal szemben; nem követelt megadási feltételeket, mert Anglia veresége nem illett bele az ő elképzelésébe az Európai Egyesült Államokról, amelynek Nagy-Britannia is része volt. Ehelyett a legbökezőbb együttműködési ajánlatot tette, amelyet hódító valaha is tett a csatatéren megalázott ellenségnek.

Amellett, hogy lemondott a Nagy-Britannia elleni katonai műveletekről, a Führer felajánlotta, hogy a német Danzig város kivételével azonnal kivonja hadseregeit az összes megszállt területről, és 25 Wehrmacht-hadosztályt bocsátott Anglia rendelkezésére minden ellensége ellen. Gerd von Rundstedt tábornagyhoz beszélve Anglia dunkerque-i kudarca után "azt mondta, hogy ő csak annyit akar Nagy-Britanniától, hogy ismerje el Németország helyzetét a kontinensen ... Azzal fejezte be, hogy célja az volt, hogy olyan alapon kössön békét Nagy-Britanniával, amelyet az a becsületével összeegyeztethetőnek tartana, hogy elfogadja" (Walsh, 42).

Hitlerhez csatlakozott a semleges Svédország királya, XII. Pius pápa és Erzsébet brit királynő is, akik Churchillt a háború befejezésére szólították fel. Az átlagpolgárok azonban gyakorlatilag semmit sem tudhattak meg Hitler példátlan ajánlatáról. Még így is, Franciaország eleste után az újságok közvéleménykutatásaiból kiderült, hogy a britek *több mint 50%-a* nem akarta, hogy vezetői folytassák a háborút. Békepárti álláspontjukat gyakorlatilag a kabinet tagjainak fele is tükrözte, akik Hitler ajánlatának elfogadását sürgették. Churchillnek sikerült e nagylelkű ajánlat minden részletét eltitkolnia mind a tömegek, mind saját kormánya előtt. Ha ezeket a részleteket nyilvánosságra hozták volna, felismerte, a többség ellene mérlegelt volna, és így képtelen lett volna kifizetni nyomasztó adósságait, amelyeket a zsidó háborúpárti érdekeltségek, amelyeknek lekötelezettje volt, felvettek volna.

Miután a britek háborúba indultak, az antiszemitizmus elterjedt az egész országban. Felháborította őket a katasztrófa, amelybe Hore-Belisha és törzstársai vezették őket. Az online *Wikipédia* bejegyzése szerint: "Még azok is, akik nem

voltak határozottan ellene, "Hóreb" becenévvel illették, ami egy humoros szójáték volt a fajára, mivel a héber Bibliában Hóreb az aranyborjú készítésének helyeként szerepel. Abban az időben széles körben elfogadott volt, hogy Belisha jobban aggodott a zsidókért, mint Nagy-Britanniáért. Ennek eredményeként azt akarta, hogy Nagy-Britannia harcoljon Németországgal, csak hogy megmentse azokat a zsidókat".

A második világháború első hónapjaiban egy zsidóellenes dal annyira népszerű volt a katonák körében, hogy betiltatta az egész hadseregben. Az "Onward, Christian soldiers", egy jól ismert vallásos menet dallamára énekelt, tiszteletlen szövege nemcsak a konfliktus iránti brit megvetést fejezte ki, hanem politikai éleslátásról is tanúbizonyságot tett:

"Előre, sorkatonaság! Nincs mitől félnetek.
Israel Hore-Belisha hátulról fogja vezetni önöket.
Monty Burton (egy zsidó, aki Anglia ruhaiparát uralta) öltöztette,
Lyons pite (Abraham Lyons, aki Anglia sütőiparát irányította),
harcolnak a jiddis hódításért, miközben a britek meghalnak.
Előre, sorkatonaság, hadba menetel!
Harcoljunk és haljunk meg a zsidóságért, ahogyan korábban is tettük.
Meg kell halnod Lengyelországért, fizesd meg háládat.
a jótévedőknek, a nemzetközi bankoknak.
Újra elnyomni a németeket egy zsidó csillag alatt.
Előre, keresztény katonák, gójok, akik vagytok!
Vágóhídra hajtva, mint a birkanyáját.
a hazug propaganda által, ami mindannyiukat álomba ringatta.
Tehát Izraelért a tengerentúlon harcolni és meghalni kell.
hogy Markus Spence és Lowenstein (zsidó újságtulajdonosok)
hasznát húzhat az időnkéből.
Előre Lengyelországba, egymillió ember fog elesni...
hogy Juda rémuralma mindannyiunkat rabságban tartson."

Churchillnek nem csak a szellemes dalok miatt kellett aggódnia. Gondjai voltak Hitler béketerveinek nyilvános kiszivárogtatásával. 1940. július 20-án a brit arisztokrácia egyik prominens tagja, Lord Lothian közvetlenül a németektől kérte a feltételek másolatát. Churchill lehallgatásokon keresztül értesült Lord Lothian megkereséséről, és utasította, hogy azonnal szüntessen be minden kommunikációt a birodalmi hatóságokkal. Ezt követően tájékoztatta a brit nagykövetet, hogy függesszen fel minden párbeszédet a berlini képviselőkkel, akik ekkor kétségbeesetten próbálták Hitler javaslatait a londoni kormány tudomására és

megértésére hozni. Miniszterelnöki hatáskörénél fogva csak Churchill és közvetlen környezete ismerte a Führer nagylelkű ajánlatának mértékét, és ezt a nagylelkűséget nem akarták nyilvánosságra hozni.

Ugyanazon a napon, amikor utasította a brit nagykövetet, hogy tartózkodjon minden kapcsolatfelvételtől a németekkel, Churchill a bombázók főparancsnokáért, Charles Portelért küldött, és megkérdezte tőle, hogy milyen hamar tudna nagyszabású terrortámadást indítani Berlin ellen. Portel azt válaszolta, hogy mivel a Luftwaffe eddig katonai célpontokra korlátozta támadásait, a Királyi Légierő nem bombázhatja legálisan az ellenséges fővárost, mivel mind Angliát, mind Németországot a nemzetközi jog aláírási kötelezettségei kötik. Nem sokkal a találkozásuk előtt Churchill közölte az amerikai nagykövettel, Joseph P. Kennedyvel, hogy azt szeretné, ha Hitler megkezdene a brit polgári központok bombázását, hogy ezzel megghiúsítsa a közvélemény és a kormányzat körében egyaránt lendületet kapó békemozgalmat.

1940. augusztus 24-én teljesült a kívánsága, amikor egy Heinkel HE-111-es pilótája túllőtt a célponton, és két vagy három bombát dobott le, amelyek London keleti városhatárain belül robbantak fel. Halálos áldozatok vagy sérültek nem voltak, és a vagyoni károk is rendkívül csekélyek voltak. A Luftwaffe értesítést küldött a hibáról a Nemzetközi Vöröskeresztnek, amely a semleges Svájcra keresztül továbbította a brit hatóságoknak. Másnap Churchill olyasmit tett, amiért saját kormánya elbocsátást, sőt büntetőjogi felelősségre vonást érdemelt volna. Anélkül, hogy erről értesítette volna a Parlamentet, a kabinetet vagy akár a Bombázó Parancsnokságot, 100 *Wellington* és *Whitney* közepes bombázót rendelt Berlin megtámadására. A betolakodók közül sokat lelőttek, de csak azután, hogy megöltek néhány nem harcoló férfit, nőt és gyermeket. Katonai létesítmények nem szenvedtek kárt. Hitler megtiltotta a Luftwaffe-nak, hogy megtorló akciókat hajtsa végre.

A következő tíz napban a RAF hét támadásban tért vissza a birodalmi fővárosba, amelyek mind egyformák voltak, mivel mindig lakónegyedeket céloztak. A német civil halálos áldozatok száma emelkedni kezdett. A Führer mégis tartózkodott az ellentámadástól, miközben diplomáciai ügynökei kétségbeesetten igyekeztek valamiféle békés rendezést vagy alapvető megállapodást elérni brit kollégáikkal. De a miniszterelnök utasította őket, hogy minden észérvre való felhívás ellen befogják a fülüket. Az ártatlan civilek meggyilkolása miatt igazságot követelő német nép növekvő politikai nyomására Hitler vonakodva elrendelte a Luftwaffe első London elleni támadását.

Ez nem 100 vagy annál is több öregedő közepes bombázó bevetése volt, hanem a történelem első tömeges támadása, amelyet korszerű Junkers-88-asok, Dornier-17-esek és Heinkel-111-esek hajtottak végre. A brit főváros tűzviharban tört ki.

Churchill túlságosan örült, miközben a híradók Anglia-szerte és a külvilágban a filmnézők milliói számára halott civilek halmaikat dramatizálták, akiknek soha nem mutattak képeket a korábban a kölcsönös mészárlásért felelős Churchill által lemészárolt több száz berlini halott civilről. Ő indította el a civilek bombázását, a kegyetlenség modern formáját, amelynek öröksége Észak-Vietnam úgynevezett "szőnyegbombázása" volt az 1970-es években, és az amerikai légitámadások a fegyvertelen szerb személyvonatok ellen 1999-ben.

A "Blitz", ahogy a londoniak akkoriban nevezték, feltárta az angol demokrácián már akkor is tátongó repedéseket. Michael Walsh brit történész szerint "Alfred Duff Cooper tájékoztatási miniszter elküldte fiát, Juliust Kanadába - de senkit sem tájékoztatott. Azok a szülők, akik ezt megengedhették maguknak, Amerikába vagy a Nemzetközösségbe küldték ki a családjukat ... 1940 júniusában, júliusában és augusztusában több mint 6000 gyermek vett részt a gazdagok kivándorlásában" (42). Nagy-Britannia propagandafőnökeként Cooper volt felelős azért a mítoszért, hogy az angol nép közös veszélyben osztozik a kegyetlen el-lenséggel szemben, amely állítólag a megsemmisítésükre tör.

Churchill nem harcolók elleni terrortámadásai meggyőzték Hitlert arról, hogy a répa és bot diplomácia az egyetlen módszer, ami maradt számára. Talán a bombázással a briteket is a tárgyalóasztalhoz lehetne ültetni, ha nem is az eszűkhöz. A Wehrmacht által kidolgozott "Sealion hadművelet" (Nagy-Britannia lerochanása) tervei ellenére mindig is remélte, hogy elkerülheti Anglia lerochanását. Még most is reménykedett a jövőbeni angol-német megbékélésben, és az erőszakos megszállás örökre lehetetlenné tenné ezt a jövőt.

A nyár végétől kezdve Göring birodalmi marsall határozottan hátrányba került az Anglia elleni hadműveletek során. A *Knickbein*, vagy "Görbe láb", a német bombázók elektronikus navigációs rendszerének kódneve, "két egymástól távol eső helyről küldött keskeny rádiónyalábokat tartalmazott" - írja Greg Goebel történész. "A két sugár egy célváros felett keresztezte egymást, megjelölve azt a bombázásra... 1940 szeptemberére, amikor a Luftwaffe az éjszakai támadások felé fordult, a *Knickbein* elleni ellenintézkedéseket finomították. A britek erősebb *Knickbein-ellenes* adókat működtettek, amelyek a Knickbein-jeleket Morse-kód-minták befecskendezésével rontották... A *Knickbein*-t semlegesítették. Irányítás nélkül a német bombázók néha eltévedtek a sötétben ... November 19-én a Luftwaffe megtámadta Birminghamet. A brit zavarók frekvencián voltak, és a német bombázási pontosság gyenge volt. A Luftwaffe decemberben némi sikert aratott a zavarókkal nem védett brit városok ellen. De 1941 januárjára a britek minden lyukat betömtek (2, 4, 5).

Míg a német bombázók hatékonyságát csökkentette a navigációs rendszerük letiltása, a Supermarine *Spitfire* legalább egyenrangú volt a Messerschmitt ME-

109-essel, amelynek harci idejét az üzemanyaggal kapcsolatos megfontolások korlátozták, ami nem érintette a RAF pilótáit, akik ráadásul ejtőernyővel biztonságba tudtak ugrani, és egy másik harci gépen újra harcba szállni. A Luftwaffe pilótái kevésbé voltak szerencsések; az Anglia felett kimenekülő pilóták soha nem tértek vissza. Mindazonáltal nem igaz, hogy Anglia azért menekült meg a közelgő inváziótól, mert a Királyi Légierő túl sok ellenséges repülőgépet semmisített meg. Augusztus 8-tól, a légi hadműveletek kezdetétől szeptember 1-jéig, amikor Hitler először fejezte ki aggályait velük kapcsolatban, 467 német repülőgép veszett oda 1115 megsemmisített brit géphez képest. Annak ellenére, hogy a veszteségek egyenlege továbbra is a Luftwaffe javára alakult, két héttel később egy haditenzerészeti konferencián kijelentette, hogy "a légi fölénynek azt a fokát, amely a *Sealion* hadművelet végrehajtásához szükséges, még nem értük el".

Az ezt követő hónapokban ingadozott a remény között, hogy erőfeszítései révén talán sikerül megegyezésre jutnia a britekkel, és aközött, hogy bombázói képesek voltak a tárgyalóasztalhoz kényszeríteni őket. Visszariadt egy természetes szövetségesének lerohanásától, akinek barátsága örökre veszélybe kerülne, ha Németország megszállná. A *Sealion* hadműveletet lefűjták, de kevésbé azért, mert nem volt elégséges uralma a levegőben, mint inkább azért, mert Hitler még mindig reménykedett abban, hogy Nagy-Britanniát a maga oldalára állítja. De az előző hetekben súlyosan szenvedett. Az infrastruktúrája tönkrement, a gyárak felrobbantak, a RAF néhány száz túlélő pilótára és még kevesebb üzemképes repülőgépre csökkent. Bár látszólag elkerülték a teljes vereséget, a britek éhínséggel és növekvő elszigeteltséggel szembesültek.

A Führer maga is nyomás alatt volt. Tisztában volt azzal, hogy a Szovjetunióval kötött meg nem támadási paktumának ideje gyorsan fogytán van, amely szorgalmasan építette fel a hadseregét. A megállapodásért Sztálin a befolyási övezetének a balti államokra való kiterjesztését követelte. Hitler visszariadt a követeléstől, de az események nyomására kénytelen volt engedni: az orosz semlegesség elengedhetetlen volt a nyugati szövetségesekkel való konfrontációjához Lengyelország veresége után. Lettország, Litvánia és Észtország lakosaiért csak annyit tehetett, hogy beiktatott egy jegyzőkönyvet, amely korlátozta a szovjeteket abban, hogy bármilyen módon visszaéljenek velük, ugyanakkor engedélyezte minden személy kivándorlását személyes vagyonukkal együtt. Sztálin természetesen nem törődött a megállapodás e részével 1940-ben, amikor megszállta a balti államokat, és ugyanolyan fosztogatásnak, tömeges letartóztatásoknak és kivégzéseknek vetette alá őket, mint amilyenek a Vörös Hadsereg hatalomátvételét jellemezték mindenütt.

Hitler keze nem kevésbé volt megkötve, amikor a szovjetek november 30-án megtámadták Finnországot. Az inváziójuk politikailag és katonailag is nagyon

rossz helyzetbe hozta őt. A londoni és párizsi stratégiák Norvégia és Svédország elfoglalását helyezték a prioritási lista élére az utóbbi vasércvagyonra és az előbbi haditengerészeti bázisai miatt. Ennek megfelelően Nagy-Britannia és Franciaország utánpótlással segítette a finneket, hogy kihasználják a Skandináviában uralkodó németellenes hangulatot, ahol a Birodalmat az orosz agressziónak való bűnrészességnek tekintették, és a szövetséges propagandisták nagy napot töltöttek a "nácik hamis antikommunizmusának" gúnyolódásával. Mindezt a Führer keserű csendben tűrte, miközben bízott abban, hogy saját honfitársai támogatását nem ássa alá. A finnek és baltiak iránti mély szimpátiájuk ellenére is távolságtartónak kellett maradniuk, miközben egy rabló szovjet óriásgép Európa keleti peremén rágtta magát. Hitler valóban paktumot kötött az ördöggel, amelynek ára, hogy időt nyerjen a győzelemhez, az északi népek szörnyű áldozatvállalása volt.

Sztálin Finnországgal kapcsolatos tervei nem tűntek kevésbé biztosnak, mint Lettország, Litvánia és Észtország könnyed elfoglalása, amelyek harc nélkül kerültek a kezébe. 300 000 szovjet katona és 800 harci repülőgép állt szemben 120 000 finn védővel, akik mintegy 100, többnyire elavult, alulfelszerelt repülőgéppel repültek. A Karéliei földszoroson keresztül betörő hatalmas 7. Vörös Hadsereg a Mannerheim-vonalnál, a Finnország főparancsnokáról, Carl Gustav Mannerheim-ről elnevezett, lépcsőzetesen kitalált, kiválóan álcázott páncélosládák és páncéltörő védelmi rendszerek sorozata előtt megállt. A 8. hadsereg 75. és 139. hadosztálya a Ládogai-tó túlsó partján csapdába esett a télálló finn sízászlóaljok által lőtt finn 9 mm-es *Suomi* géppuskákkal, hogy felmentse a beszorult vörösöket. A gyengébb orosz löfegyverek megfagytak a fagyponthoz alatti hőmérsékletben, ami hozzájárult a több mint 5000 kommunista halálos áldozathoz. Eközben a szovjet 163. hadosztályt elvágták a Közép-Finnországba előrenyomuló 9. hadseregtől, majd megsemmisítették, akárcsak a 44. hadosztályt a fejvesztett visszavonulás közepette.

A finn légierő más nemzetekből származó selejteket, főként Olaszországból, Hollandiából, Franciaországból és Angliából származó öreg kétfedelű repülőgépek vegyes keveréke volt. Ezekkel az elavult gépekkel és nyolc az egyhez arányú túlerővel a finn pilóták ennek ellenére kihívták a szovjet légi armadát, amíg a front feletti levegőben elért sikereik a földi győzelemhez nem hasonlítottak. Kevesebb mint egy hónappal a vörösök inváziója után 27 500 halott feküdt a földön, ami több mint tízszerese a finn veszteségek számának. Sztálin megalázása egy számbeli és technológiai szempontból hátrányos helyzetben lévő áldozattal szemben részben saját csapatainak rossz moráljának és kiképzésének volt köszönhető, akiket politikailag korrekt, katonailag inkompetens tisztjeik rosszul szolgáltak ki. A szó szoros értelmében túlgondolták és túlharcolták őket a motiváltabb finnek, akiknek hősiessége Hitlert is felbátorította, amikor felkészült a Szovjetunió

elleni saját támadására.

Ahhoz, hogy Németország készen álljon a tavaszi, élet-halál harcra, elengedhetetlen volt Nagy-Britannia semlegesítése. Tudta, hogy a tengeri birodalom elleni harcot csak a Kriegsmarine-ra lehet bízni. Ennek megfelelően elrendelte a tengeralattjárók gyártásának növelését. Angliát úgy lehetett volna hatékonyan megfékezni, ha elzárják minden külső támogatástól, amire a haditengerészeti erői talán képesek lennének. A Führer így bizalmat szavazott a Birodalom tengerészeinek és hajóinak, és figyelmét Kelet felé fordította. Mielőtt azonban elkezdhetette volna, egy másik kontinens vonta magára a figyelmét.

